

[A. Chr. Andersen.]

ningen skal være den samme som den i det råd, der blev nedsat i 1965. Det er da muligt, at der netop er grund til at tage den tanke op, som hr. Børge Schmidt nævner, at folketinget måske skulle være repræsenteret i dette råd. I øvrigt går jeg ud fra, at der ikke bliver tale om særlige udgifter i forbindelse med nedsættelsen af rådet og til aflønning af dette råd.

Jeg vil gerne tilsige mit partis velvillige behandling af lovforslaget i udvalg, idet jeg håber, at det under udvalgsarbejdet må lykkes at blive enig om ændringer med henblik på en mere præcis udformning af loven på visse områder, så karakteren af bemyndigelseslov kan afdæmpes noget.

**Lindgaard Rasmussen:** Den del af det foreliggende lovforslag, der vedrører de almindelige folkeregistre, er vel at betragte som en ajourføring af den hidtidige lovgivning på disse områder, som den almindelige udvikling taget i betragtning i princippet må skønnes at være ganske rimelig og såre hensigtsmæssig. Om enkelthederne i denne del af forslaget bliver der vel i øvrigt lejlighed til at tales nærmere ved under udvalgsbehandlingen, hvis det under arbejdet her måtte skønnes at være nødvendigt.

Det principielt nye er jo oprettelsen af centralpersonregistret, CPR, og alle de ting, som måtte knytte sig hertil. Og vi står måske her ved noget, som kan få videregående perspektiver, end man umiddelbart har mulighed for i dag at dømme om. Det kan jo være, at vi her står ved indledningen til en slags revolution i forholdet mellem den enkelte borger og de offentlige, særlig de mere centrale, myndigheder. Jeg siger ikke, at dette umiddelbart vil blive følt sådan; jeg erkender fuldt ud, at jeg ved det ikke. Men jeg mener på den anden side, det er vigtigt, at vi i den lovgivning, der tager direkte sigte på at tilpasse forholdene til en ny tids mange tekniske muligheder og fremskridt, helt klart har det i tankerne, at det i alle forhold må sikres, at man også fortsat kan leve med tryghed her i landet som frie mennesker. De tekniske muligheder, de rationelle fremskridt skal selvfølgelig udnyttes, men det må lige så selvfølgelig ikke ske over noget, der kan være en slags faktisk indsnævring af de rettig-

heder, forfatningen i øvrigt tilsikrer den enkelte.

Jeg har bemærket mig, at forslaget indeholder en del bemyndigelser til ministeren, som sammenlagt er af ikke helt ringe omfang, medens f. eks. kommunernes status gennemgående er af rådgivende karakter. Vi må vel drøfte disse forhold nærmere, også med henblik på hvad der muligvis kunne skabes her af præcedens over for en eventuel følgelovgivning på disse områder, som måske kan komme frem senere hen. Jeg skal gerne tilføje, at effektivitet og rationel drift selvfølgelig må have en meget høj prioritet i hele problematikken, der er indeholdt i det foreliggende forslag; det er jo også selve meningen med lovforslaget.

Det radikale venstre kan på det foreliggende grundlag tilsikre forslaget en velvillig behandling.

**Kurt Brauer:** Mit parti havde ved første behandling af det tilsvarende lovforslag den 8. december sidste år to ordførere. Det ligger mig meget på sinde, at ingen i SF's gruppe på grund af mangler ved mit indlæg skal føle deres synspunkter udækkede, derfor må man tillade mig, at jeg indleder med at bede det høje ting og andre interesserede mærke sig begge indlæg fra SF, da forslaget blev behandlet i 1967. Jeg deler samtlige de synspunkter, der kom til udtryk i de to indlæg, men et par af dem føler jeg anledning til at trække frem her.

Forhenværende indenrigsminister Hans Hækkerup udtalte i 1967, at han ikke regnede med, at der skal etableres noget samarbejde hverken med efterretningstjenesten eller med strafferegisteret. Jeg håber meget, at den nuværende indenrigsminister kan udtale sig lidt mere kategorisk, i hvert fald så kategorisk, at vi ikke skal bruge tid i udvalget på at diskutere dette spørgsmål. SF's stilling til spørgsmålet om den kordegnemæssige registrering af fødsler er velkendt og skal blot lige trækkes frem her for en sikkerheds skyld. Det samme gælder hr. Poul Dams betæneligheder sidst ved de byrder, som § 6 lægger på højskoleforstandere og andre i retning af at skulle meddele, hvem de har boende.

Det skal også blot lige berøres, inden jeg til slut går over til det interessante, som også hr. Børge Schmidt berørte, at da